

γυναικός, είναι τὰ δύο τοῦ δράματος σημεῖα. Ἀτεχνῶς συνεδυσάσθησαν, πλὴν ἡμεῖς πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν οὐχὶ λογικῶς, ἀλλ' ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν τὸ ζήτημα, καὶ καιρὸς νὰ ἴδωμεν ἀνελλισσομένην τὴν περίφημον ταύτην σκηνήν, αὐτὰ τὰ πρόσωπα ὀμιλοῦντα, παθαινόμενα.

III.

Εἶναι σκοτία νύξ καὶ ἐν εἰδῶλον περιίπταται περὶ τὴν κερὰ λὴν γυναικός, κοιμωμένης μόλις. Ἡ γυνὴ αὕτη λέγεται Ἐκχόθη καὶ τὸ εἰδῶλον ὀνομάζεται Πολύδωρος. Ἡ σκιά αὕτη, τὸ φάσμα τοῦτο ὀμιλεῖ, ἔχει φωνὴν χωρὶς νὰ ἔχη σάρκα· εἶναι ὄνειρον· ἀπκίσιον, φοβερόν, σκελετός, φεύγων τὸ μνήμα του βρυκοῦλας γεται, ἄγγελος κακῶν, νὰ κατασπαράξῃ τὸ πεπληρωμένον στήθος τῆς μητρός του.

« Ἐρχομαι, λέγει, ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῶν νεκρῶν καὶ εἶμαι μικρότερος υἱὸς τοῦ Πριάμου. Ἀπεστάλην μετὰ χρημάτων φίλον πατρός, ἀλλ' οὗτος μὲ ἐφόνευσε καὶ ἔρριψεν ἀκλαυστον τὸ κῆμα τῆς θαλάσσης. ὦ! ὅταν ἡ μήτηρ μὲ εὔρη, καὶ ὅταν ἡ ἀδελφὴ μου ἀποσπασθῇ παρ' αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων θυσίαν, ἡ δύστηνος ὅποιας ἔχει νὰ ὑποφέρῃ ἀλγηδόνας! ὦ μῆτερ, ἄλλοτε βασιλὶς καὶ τώρα δούλη, ἄλλοτε εὐτυχὴς καὶ τώρα δολιχῶν. Τίς τῶν θεῶν σὲ καταδιώκει »;

Λόγοι πικροὶ, κεραικῶν προῶν, κατασυντρίβοντες καὶ ἀπαθεστέραν ψυχὴν καὶ ἀναισθητοτέραν καρδίαν. Εἶναι ἡ προσβολή. Ἡ ὀδύνη ἔχει βαθμούς· τὸ πρῶτον σημεῖόν τῆς τὸ ὑπὸ μελανοπτερυγῶν ὀνείρων δηλούμενον. Πλήττουσιν οὐτοὶ νεκροῦσιν, ἀποθαρύνουσιν, ἐμβάλλουσιν εἰς ἀνησυχίαν, ταρταρὸν πόλεμον αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν. Ἡ νοσταλγία εἶναι ὁ πιστὸς τῶν ἀκόλουθος. Ἡ ἀμφίβολος στάσις ἐπέρχεται βρατεία, ἀσπίδος, ἵνα πείσῃ, διεγείρῃ τὴν φαντασίαν, τῶν κινδύνων ὁμοῦς ἀλγηδόνων.

Ἴδού τὸ θῆμα· ἡ Ἐκχόθη ἐλαμβουῖται, τρομάζει, ἐγγείρει φωνάζουσα λάθετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετέ μου . . . Εἶδεν.